

Cauza C-515/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

20 august 2021

Instanța de trimitere:

Court of Appeal (Irlanda)

Data deciziei de trimitere:

30 iulie 2021

Recurent:

PH

Intimat:

Minister for Justice and Equality

[omissis] [Etape procedurale care au precedat ordonanța Court of Appeal [Curtea de Apel] de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene]

[omissis][Numele apărătorilor părților]

COURT OF APPEAL

[omissis] [Numărul național al cauzei și componența secției]

**ÎN CAUZA PRIVIND EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003
[LEGEA DIN 2003 PRIVIND MANDATUL EUROPEAN DE ARESTARE]**

(CU MODIFICĂRILE ULTERIOARE)

ÎNTRE

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY [MINISTRUL JUSTIȚIEI ȘI
EGALITĂȚII]**

[omissis] Intimat

ȘI

PH

[omissis] Recurent

CERERE DE DECIZIE PRELIMINARĂ
FORMULATĂ POTRIVIT ARTICOLULUI 267 DIN
TRATATUL PRIVIND FUNCȚIONAREA UNIUNII EUROPENE

Instanța de trimitere

- 1 Prezenta cerere este adresată de Court of Appeal [omissis]
[omissis]

Părțile și reprezentanții acestora

- 2 Părțile din prezenta procedură sunt următoarele:

The Minister for Justice and Equality (denumit în continuare „ministrul”),
[omissis]

PH (denumit în continuare „recurentul”) [omissis] [numele reprezentanților legali ai părților]

Obiectul litigiului din acțiunea principală

- 3 Polonia solicită predarea recurentului în temeiul unui mandat european de arestare (MEA) emis la 26 februarie 2019. Prin MEA se urmărește predarea recurentului în scopul executării unei pedepse privative de libertate de 1 an care i-a fost aplicată ca urmare a condamnării sale de către Tribunalul Districtual din Wrocław-Śródmieście la 29 mai 2015 pentru săvârșirea infracțiunii de atac vizând blocarea accesului asupra unei societăți comerciale din Wrocław, însoțit de amenințări de continuare a atacului în cazul în care nu i se plătește o sumă de bani. Executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru un termen de încercare de 5 ani. Această infracțiune a fost săvârșită în ianuarie 2015 și este denumită în prezenta ordonanță „prima infracțiune”.
- 4 Recurentul a fost informat cu privire la procedura inițiată împotriva sa și a fost prezent în fața Tribunalului Districtual. Acesta nu a introdus o cale de atac împotriva condamnării sale sau a pedepsei care i-a fost impusă.
- 5 La 21 februarie 2017, recurentul a fost găsit vinovat de Tribunalul Districtual din Bydgoszcz pentru săvârșirea unei infracțiuni de intrare prin efracție într-o rulotă și de furt de obiecte din aceasta. Recurentul a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea de 14 luni pentru această infracțiune, care este denumită în prezenta ordonanță „a doua infracțiune”.

- 6 A doua infracțiune a fost săvârșită în termenul de încercare aplicabil pedepsei impuse pentru prima infracțiune și, în consecință, la 16 mai 2017, Tribunalul Districtual din Wrocław-Śródmieście a pronunțat o ordonanță în temeiul articolului 75 alineatul 1 din Codul penal pentru executarea pedepsei de 1 an (denumită în continuare „decizia de executare”). Articolul 75 alineatul 1 prevede că „Instanța va dispune executarea pedepsei în cazul în care, în termenul de încercare, infractorul condamnat comite cu intenție o infracțiune similară celei pentru care a fost condamnat în mod valabil și definitiv la pedeapsa privativă de libertate”. Articolul 75 alineatul 1 este, la prima vedere, obligatoriu, iar autoritatea judiciară emitentă face trimitere la ordonanța de executare a pedepsei impuse ca având „*caracter obligatoriu*”.
- 7 Recurentul nu a avut cunoștință de ședința care a avut loc în fața Tribunalului Districtual din Bydgoszcz în februarie 2017 și nu a fost prezent la această ședință nici personal, nici prin reprezentant legal. De asemenea, el nu a avut cunoștință de procedura ulterioară în fața Tribunalului Districtual din Wrocław-Śródmieście care a condus la pronunțarea deciziei de executare și nu s-a prezentat nici personal, nici prin reprezentant legal la ședința din 16 mai 2017.
- 8 La 26 februarie 2019, Tribunalul Districtual din Wrocław-Śródmieście a emis MEA. Prin acesta se solicită predarea recurentului numai în ceea ce privește prima infracțiune. Predarea nu a fost solicitată în ceea ce privește a doua infracțiune.
- 9 Ca răspuns la o cerere din partea High Court [Înalta Curte], Tribunalul Districtual din Bydgoszcz a explicat că termenul în care recurentul putea introduce o cale de atac împotriva condamnării sale pentru a doua infracțiune a expirat. Cu toate acestea, potrivit acestei instanțe, orice parte are posibilitatea de a „*introduce o cale de atac extraordinară (desființare a hotărârii, cerere de redeschidere a procedurii)*”. Nu au fost furnizate informații suplimentare cu privire la această procedură. Din informațiile furnizate de IJA reiese că, până la pronunțarea unei ordonanțe de suspendare a executării ordonanței din 21 februarie 2017, decizia de executare va rămâne în vigoare.
- 10 Opinia provizorie a Curții este că procesul și condamnarea recurentului *in absentia* pentru a doua infracțiune nu au respectat articolul 6 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale] CEDO sau (în măsura în care sunt aplicabile) articolele 47 și 48 din cartă. Pe baza informațiilor disponibile în prezent, nu se poate concluziona că recurentul a renunțat la dreptul său de a fi prezent la acest proces. Opinia provizorie a Curții este de asemenea că, în cazul în care procesul recurentului pentru a doua infracțiune și/sau ședința ulterioară care a condus la adoptarea deciziei de executare trebuie considerate în mod corect drept „*procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia*” în scopul predării în cauză, cerințele prevăzute la articolul 4a din Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI) (denumită în continuare „*decizia-cadru*”)/articolul 45 din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare (astfel cum a fost modificată) (denumită în continuare

„Legea din 2003”) nu ar fi îndeplinite. Problema reală care se ridică în cadrul recursului [*omissis*] este dacă, în principiu, astfel de aspecte sunt relevante în vreun fel pentru decizia de predare. În cazul în care se consideră că sunt relevante, ar putea fi necesare investigații suplimentare înainte de a se efectua o apreciere definitivă cu privire la aspectul dacă predarea ar trebui să fie refuzată efectiv din motive legate de situația de fapt.

- 11 Au fost invocate o serie de motive diferite de opoziție față de predare, toate acestea fiind respinse de High Court. În scopul prezentei trimiteri, sunt relevante numai două motive de opoziție conexe:

(1) Recurentul susține că, în condițiile în care pedeapsa privativă de libertate care i-a fost impusă pentru prima infracțiune (aceasta fiind pedeapsa pentru care se solicită predarea sa) este executorie numai ca urmare a condamnării sale ulterioare pentru a doua infracțiune, care, la rândul său, a condus la decizia de executare pronunțată la 16 mai 2017, procedura care a condus la această condamnare și decizia de executare constituie „*procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia*” în sensul articolului 4a alineatul (1) din decizia-cadru, transpus în dreptul irlandez prin articolul 45 din Legea din 2003. Pe această bază, recurentul susține că predarea sa ar trebui refuzată deoarece procedura respectivă s-a desfășurat *in absentia* și niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 4a alineatul (1)/articolul 45 nu este îndeplinită.

(2) Recurentul susține că procedura care a condus la condamnarea sa pentru a doua infracțiune și procedura care a condus la adoptarea deciziei de executare s-a desfășurat cu încălcarea [dreptului său la un] proces echitabil [*omissis*] garantat de articolul 6 [*omissis*] din CEDO [*omissis*]. Întrucât procedura s-a desfășurat *in absentia* și întrucât este evident că, în cazul predării sale, recurentul nu va avea niciun drept la rejudecarea cauzei sau [la] vreo cale de atac care ar putea conduce la desființarea deciziei de condamnare sau a ordonanței de executare, recurentul susține că ar fi o „*încălcare flagrantă*” a articolului 6 din CEDO, precum și a articolelor 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) să se dispună predarea sa în executarea MEA și că, în astfel de împrejurări, articolul 37 din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare impune Curții să refuze predarea sa.

- 12 Aceste motive sunt contestate de ministru. În ceea ce privește punctul (1) de mai sus, ministrul susține că din Hotărârea din 22 decembrie 2017, Samet Ardic, C-571/[17] PPU, EU:C:2017:1026 (denumită în continuare „Hotărârea Ardic”), reiese că nici procedura care a condus la condamnarea recurentului pentru a doua infracțiune, nici procedura ulterioară care a condus la adoptarea deciziei de executare nu constituie „*procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia*” în sensul articolului 4a/articolului 45; în acest sens, procesul a fost cel desfășurat în fața Tribunalului Districtual din Wrocław-Śródmieście, care a condus la condamnarea și la stabilirea pedepsei sale pentru prima infracțiune la 29 mai 2015. Cerințele prevăzute la articolul 4a/articolul 45 au fost îndeplinite în totalitate în ceea ce privește procesul respectiv și decizia respectivă, întrucât

recurentul a fost prezent în fața Tribunalului Districtual. Ministrul a susținut, de asemenea, că decizia de executare adoptată ulterior de această instanță ca urmare a condamnării recurentului pentru a doua infracțiune a fost doar o măsură referitoare la modalitățile de executare a unei pedepse privative de libertate și nu a afectat „natura sau cuantumul” pedepsei privative de libertate care fusese aplicată anterior recurentului, în urma condamnării sale pentru prima infracțiune. În ceea ce privește punctul (2) de mai sus, ministrul susține că procedura care a condus la condamnarea recurentului pentru a doua infracțiune și apoi la emiterea deciziei de executare nu este relevantă pentru decizia de a executa sau nu MEA. Chiar dacă ar exista o încălcare a articolului 6 (iar ministrul nu recunoaște o astfel de încălcare), orice cale de atac este de competența instanțelor din statul emitent (și [omissis], această instanță ar trebui să presupună că recurentul ar avea la dispoziție o cale de atac efectivă în cazul predării), iar orice asemenea încălcare nu ar ține seama de pragul de gravitate care ar putea justifica o abatere de la poziția generală prevăzută de decizia-cadru potrivit căreia mandatele ar trebui să fie executate.

Dispozițiile legale relevante

Legea din 2003 privind mandatul european de arestare (cu modificările ulterioare)

- 13 [Legea din 2003 privind mandatul european de arestare (cu modificările ulterioare)] transpune decizia-cadru în dreptul irlandez.
- 14 Prin articolul 45 din Legea din 2003 se exercită opțiunea prevăzută pentru statele membre la articolul 4a. Acesta prevede că „[O] persoană nu poate fi predată în temeiul prezentei legi în cazul în care nu a fost prezentă personal la procedurile în urma cărora a fost pronunțată condamnarea sau ordinul de reținere pentru care a fost emis mandatul european de arestare, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare indică aspectele prevăzute la litera (d) punctele 2, 3 și 4 din formularul mandatului din anexa la decizia-cadru, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului”. Punctele 3.1a, 3.1b, 3.2 și 3.3 corespund articolului 4a alineatul (1) literele (a)-(d) (textul complet al articolului 45 este prezentat în anexa la prezenta ordonanță de trimitere).
- 15 Articolul 37 alineatul (1) din Legea din 2003 prevede (*inter alia*) că:
 „O persoană nu poate fi predată în temeiul legii dacă:

- (a) predarea sa ar fi incompatibilă cu obligațiile care revin statului în temeiul (i) convenției sau al (ii) protocoalelor la convenție”.

Carta

- 16 Articolul 47 al doilea paragraf din carte prevede:

„Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale,

constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărată și reprezentată.”

17 Articolul 48 alineatul (2) prevede:

„Oricărei persoane acuzate îi este garantată respectarea dreptului la apărare.”

Decizia-cadru

18 Considerentul (12) al deciziei-cadru prevede (inter alia) că decizia *„respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special în capitolul VI.”*

19 Articolul 4a din decizia-cadru (introdus prin articolul 2 din Decizia-cadru 2009/299/JAI) prevede:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza, de asemenea, executarea mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care mandatul european de arestare precizează că persoana, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului membru emitent:

(a) în timp util:

(i) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit [...], prin alte mijloace [...]

și

(ii) a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

sau

(b) având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

(c) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:

(i) a indicat în mod expres că nu contestă decizia;

sau

(ii) *nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;*

sau

(d) *nu i s-a înmănat personal decizia, însă:*

(i) *i se va înmăna decizia personal și fără întârziere după predare și va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale;*

și

(ii) *va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, astfel cum se menționează în mandatul de arestare european relevant.”*

Jurisprudența relevantă

- 20 Articolul 4a a fost examinat de Curte în Hotărârea Ardic. În această hotărâre, Curtea a statuat că, atunci când o parte a fost declarată vinovată de săvârșirea unei infracțiuni și i- a fost aplicată o pedeapsă privativă de libertate a cărei executare a fost ulterior suspendată în parte sub anumite condiții, noțiunea de „*proces în urma căruia a fost pronunțată decizia*”, în sensul articolului 4a menționat, „*trebuie interpretată în sensul că nu vizează o procedură ulterioară de revocare a acestei suspendări, întemeiată pe încălcarea condițiilor respective pe durata termenului de supraveghere, dacă decizia de revocare adoptată în urma acestei proceduri nu modifică nici natura, nici nivelul pedepsei pronunțate inițial.*”
- 21 Criteriul care permite să se stabilească dacă predarea ar trebui refuzată în temeiul articolului 37 din Legea din 2003 a fost examinat în mai multe rânduri de instanțele irlandeze. Jurisprudența pune accentul pe pragul ridicat pentru refuz. În Hotărârea Minister for Justice/Stapleton [2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669, Supreme Court [Curtea Supremă] a statuat că, „*atunci când decid dacă să emită o ordonanță de predare, instanțele statului membru de executare trebuie să plece de la premisa că instanțele statului membru emitent vor «respecta [...] drepturile omului și libertățile fundamentale», astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană*” (punctul 70). În Hotărârea Minister for Justice and Equality/Celmer [2019] IESC 80, [2020] 1ILRM 121– în care argumentul împotriva predării s-a întemeiat în principal pe articolul 47 și pe articolul 48 alineatul (2) din cartă – Supreme Court a exprimat criteriul prin raportare la aspectul dacă, în cazul predării, persoana căutată ar suferi o încălcare „*a substanței dreptului său fundamental la un proces echitabil*”. Instanța a dedus

acest criteriu din Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 25 iulie 2018, L.M., C-216/18 PPU, EU:C:2018:586.

- 22 Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului subliniază caracterul profund și fundamental al regulii care se opune judecării și condamnării *in absentia*, cu excepția cazului în care este însoțită de dreptul de a obține rejudecarea cauzei: *Stoichkov împotriva Bulgariei*, (9808/02) 44 EHRR 14, *Sejdovic împotriva Italiei* (56581/00, 2006) și *Othman împotriva Regatului Unit* (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. Obligația părților contractante de a garanta dreptul inculpatului de a fi prezent în sala de judecată – fie în cursul procedurii inițiale, fie cu ocazia rejudecării cauzei – „*reprezintă una dintre cerințele esențiale ale articolului 6*” (Hotărârea *Sejdovic*, punctul 84). În Hotărârea *Othman*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a remarcat că „*în jurisprudența Curții s-a stabilit că o decizie de expulzare sau de extrădare poate în mod excepțional să ridice o problemă din perspectiva [articolului] 6 atunci când fugarul a suferit sau riscă să sufere o denegare de dreptate flagrantă în statul solicitant*” (punctul 258). În continuare, aceasta a observat că Curtea [EDO] a arătat deja că „*anumite forme de inechitate ar putea constitui o denegare de dreptate flagrantă*”, inclusiv „*condamnarea în absentia, fără posibilitatea de a obține ulterior o reexaminare pe fond a acuzației*” (punctul 259).
- 23 În ceea ce privește dreptul irlandez, „*[n]imic nu ar putea fi mai clar decât principiul potrivit căruia, pentru a exercita oricare dintre drepturile garantate de articolul 38 alineatul 1 din Constituție, care interzice desfășurarea oricărui proces penal «altfel decât cu respectarea legii», o persoană acuzată de o infracțiune trebuie să știe când și unde urmează să fie judecată.*” (*O’ Brien v Coughlan* [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, la punctul 8). Dreptul unui acuzat de a fi prezent și de a urmări procedura inițiată împotriva sa a fost caracterizat drept „*un drept constituțional fundamental al acuzatului, pe care fiecare instanță este obligată să îl protejeze și să îl respecte*” (judecătorul Murphy în Hotărârea *Lawlor/Hogan* [1993] ILRM 606, la punctul 610). Acest drept se extinde la ședințele de judecată în cadrul cărora se pronunță decizia de condamnare și se extinde de asemenea la ședințele care pot conduce la revocarea suspendării pedepsei sau la executarea acesteia. Cu toate acestea, dreptul de a fi prezent nu este absolut și poate face obiectul unei renunțări în anumite împrejurări limitate.
- 24 În sfârșit, alte două hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, *Bohmer împotriva Germaniei* (37568/97) (3 octombrie 2002) și *El Kaada împotriva Germaniei* (2130/10) (12 noiembrie 2015) au fost invocate de recurent în susținerea faptului că articolul 6 din CEDO este aplicabil în cazul unor decizii de executare a pedepselor cu suspendare în anumite împrejurări. În fiecare dintre aceste hotărâri, Curtea a constatat o încălcare a prezumției de nevinovăție prevăzute la articolul 6 paragraful 2 din CEDO atunci când a fost revocată suspendarea pedepsei pe baza faptului că persoana în cauză a săvârșit o nouă infracțiune, în condițiile în care acest lucru s-a stabilit înainte de stabilirea definitivă a vinovăției printr-un proces în sensul articolului 6.

Motivarea trimiterii

- 25 Curtea a pronunțat o hotărâre detaliată în prezenta procedură (cu numărul [2021] IECA 209), iar această hotărâre expune în detaliu motivele pentru care Curtea consideră că este necesară o trimitere preliminară pentru soluționarea recursurilor. O copie a acestei hotărâri este anexată la prezenta ordonanță ca anexa 1.
- 26 Situația de fapt în speță diferă de cea care a făcut obiectul Hotărârii Ardic în mai multe privințe. Spre deosebire de situația care a făcut obiectul Hotărârii Ardic, faptul generator al executării pedepsei privative de libertate aplicate recurentului pentru [omissis] [prima infracțiune] (care, spre deosebire de situația din cauza Ardic, a fost suspendată integral *ab initio*) a fost condamnarea lui ulterioară pentru a doua infracțiune. Această condamnare a avut un efect decisiv în ceea ce privește revocarea suspendării anterioare a pedepsei privative de libertate a recurentului. O altă diferență este că recurentul, spre deosebire de domnul Ardic, nu are dreptul de a fi audiat *ex post* în cazul predării sale (cu excepția dreptului de a introduce o „*caie de atac extraordinară*”). În cazul predării, acesta nu are dreptul la rejudecarea cauzei pentru a doua infracțiune, iar termenul de introducere a unei căi de atac împotriva condamnării sale pentru această infracțiune a expirat. Atât timp cât condamnarea rămâne în vigoare, decizia de executare rămâne de asemenea în vigoare și el va trebui să execute pedeapsa privativă de libertate pentru care se solicită predarea sa.
- 27 Cu toate acestea, se poate afirma că decizia de executare nu a fost altceva decât „o decizie privind executarea sau aplicarea unei pedepse privative de libertate pronunțate anterior” și că nici această decizie, nici condamnarea recurentului pentru a doua infracțiune nu au avut ca obiect sau ca efect modificarea naturii sau a cuantumului pedepsei privative de libertate care i-a fost aplicată pentru prima infracțiune. Deși o decizie de revocare a suspendării unei pedepse impuse anterior are în mod evident consecințe semnificative pentru persoana în cauză, în Hotărârea Ardic s-a statuat că o astfel de decizie nu are ca efect modificarea naturii sau a *cuantumului* pedepsei. Pe această bază, se poate afirma că rezultă că natura exactă a deciziei care a declanșat executarea pedepsei – indiferent dacă este o decizie de revocare a unei liberări condiționate pentru încălcarea condițiilor de punere în libertate, precum cea din Hotărârea Ardic, sau o decizie de revocare a unei suspendări anterioare a unei pedepse, ca urmare a unei noi condamnări pentru o infracțiune, precum în speță – nu este relevantă.
- 28 În același timp, Curtea consideră că împrejurările din speță au o legătură mult mai strânsă cu articolul 6 din CEDO [precum și cu articolul 47 și cu articolul 48 alineatul (2) din cartă, care se aplică în prezenta cauză, având în vedere că regimul MEA este o creație a dreptului Uniunii] decât în situația din Hotărârea Ardic. Pedeapsa privativă de libertate pentru prima infracțiune este executorie numai ca urmare a condamnării *in absentia* a recurentului pentru a doua infracțiune și a adoptării ulterioare a deciziei de executare. Deși decizia de executare a fost o hotărâre judecătorească distinctă, ea pare să fi constituit o formalitate: având în vedere [omissis] condamnarea [recurentului] pentru a doua infracțiune, se pare că

Tribunalul Districtual nu dispunea de nicio putere discreționară și era obligat să dispună executarea pedepsei cu suspendare. Prin urmare, în esență, condamnarea pentru a doua infracțiune a fost cea care a avut un efect decisiv în ceea ce privește dispunerea executării pedepsei privative de libertate a recurentului aplicate anterior cu suspendare pentru prima infracțiune. În caz contrar, nu ar exista nicio pedeapsă privativă de libertate executorie pentru care predarea să poată fi dispusă pe baza MEA. În acest context, recurentul a susținut că, la fel cum instanțele din prezenta cauză nu ar recunoaște sau nu ar pune în aplicare condamnarea *in absentia* pentru a doua infracțiune (în temeiul dispozițiilor articolului 4a/articolului 45) – și, în speță, recurentul atrage atenția asupra faptului că Polonia nu a solicitat predarea sa pentru această infracțiune, pentru motive care nu au fost explicate – ele nu ar trebui să recunoască sau să pună în aplicare această condamnare în scopul predării sale pentru prima infracțiune.

- 29 Pornind de la premisa că articolul 4a/articolul 45 ar fi împiedicat predarea recurentului pentru a executa pedeapsa care i-a fost aplicată ca urmare a procesului și a condamnării *in absentia* pentru a doua infracțiune, ar părea anormal [*omissis*] [ca el să] poată fi predat pentru executarea pedepsei care i-a fost aplicată pentru prima infracțiune, în cazul în care această pedeapsă ar fi executorie numai ca urmare a [*omissis*] aceleiași condamnări *in absentia*.
- 30 În opinia Curții, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului analizată în Hotărârea Ardic, cum ar fi Hotărârea Boulois împotriva Luxemburgului, nu abordează cu adevărat acest aspect. Hotărârea Boulois nu privea dispunerea executării unei pedepse cu suspendare ca urmare a unei condamnări ulterioare. Dimpotrivă, aceasta privea deciziile referitoare la permisiunea de ieșire din penitenciar, la liberarea condiționată și la transferul la un alt penitenciar adoptate de Comisia penitenciarelor din Luxemburg. În schimb, nu există nicio îndoială că articolul 6 se aplica procesului, condamnării și aplicării pedepsei recurentului pentru a doua infracțiune. Astfel cum s-a arătat deja, această condamnare pare să fi fost decisivă pentru executarea pedepsei privative de libertate cu suspendare pronunțate împotriva recurentului pentru prima infracțiune. Pe fond, această condamnare a declanșat executarea pedepsei.
- 31 În aceste condiții, prezenta instanță consideră că se poate susține că decizia de executare este atât de strâns legată de condamnarea pentru a doua infracțiune încât o încălcare a articolului 6 paragraful 1 din CEDO care afectează condamnarea respectivă trebuie, de asemenea, să afecteze decizia de executare. Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Bohmer împotriva Germaniei și El Kaada împotriva Germaniei susțin, fără îndoială, un astfel de argument. Spre deosebire de Hotărârea Boulois și de celelalte hotărâri menționate în Hotărârea Ardic, aceste hotărâri priveau executarea unei pedepse cu suspendare pe baza săvârșirii unei infracțiuni ulterioare. Deși situația de fapt era diferită prin faptul că instanțele au pronunțat ordonanțele de executare pe baza unei constatări a vinovăției care nu se întemeia pe o condamnare definitivă pronunțată în urma unui proces penal – dând astfel naștere unei încălcări a articolului 6 paragraful 2 din CEDO – [î]n cazul recurentului, la fel cum deciziile de executare din Hotărârile

Bohmer și El Kaada au fost eronate din punct de vedere juridic, întrucât fiecare dintre ele s-a bazat pe o stabilire a vinovăției care a încălcat articolul 6 paragraful 2 din CEDO, decizia de executare [omissis] este eronată din punct de vedere juridic întrucât s-a întemeiat pe o stabilire a vinovăției – condamnarea pentru a doua infracțiune – care a încălcat articolul 6 paragraful 1 din CEDO. În al doilea caz, la fel ca în primul caz, se poate afirma în mod rezonabil că „*un dezavantaj care [...] echivalează cu o pedeapsă*” – revocarea suspendării pedepsei cu închisoarea aplicate prin condamnarea inițială – a fost impus ca urmare a săvârșirii „*noii infracțiuni*” (Hotărârea Bohmer, punctul 66).

- 32 Prin urmare, Hotărârile Bohmer și El Kaada pot fi interpretate în sensul că susțin un principiu mai larg potrivit căruia, în cazul în care se solicită executarea unei pedepse cu suspendare ca urmare a săvârșirii ulterioare a unei infracțiuni, decizia de executare trebuie să se întemeieze pe o stabilire a vinovăției conformă cu articolul 6 din CEDO.
- 33 În ceea ce privește gravitatea unei eventuale nerespectări în speță, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului sugerează că condamnarea unei persoane *in absentia* fără posibilitatea de a obține o reexaminare pe fond a acuzației poate constitui, în principiu, o „*denegare de dreptate flagrantă*” și, prin urmare, poate fi invocată „*in mod excepțional*” în temeiul articolului 6 într-o decizie de extrădare (sau de predare). Însuși articolul 4a reflectă această poziție – acesta împuternicește în mod expres instanțele din statele de executare să refuze predarea în cazul în care „*procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia*” (astfel cum a fost interpretată această sintagmă) a avut loc *in absentia* în împrejurări care constituie o încălcare a articolului 6 paragraful 1. Condamnările *in absentia* sunt considerate, în mod întemeiat, ca reprezentând o problemă gravă care implică norme esențiale de drept penal și drepturi fundamentale și care, în principiu, pot justifica măsura extremă constând în refuzul predării. În special, în cazurile care intră sub incidența articolului 4a, statul de executare nu este obligat să lase la latitudinea instanțelor statului emitent remedierea oricărei încălcări a articolului 6.
- 34 În ceea ce privește domeniul de aplicare al articolului 4a alineatul (1) din decizia-cadru, Curtea consideră că se poate afirma că, în împrejurări precum cele din prezenta cauză, manifestarea materială a drepturilor prevăzute de articolul 6 ale persoanei căutate (și a drepturilor acesteia în temeiul articolelor 47 și 48 din cartă) impune ca expresia „*procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia*” să fie interpretată în sensul că include procedurile penale ulterioare care au condus la o condamnare, în cazul în care condamnarea respectivă a jucat un rol decisiv în executarea unei pedepse anterioare cu suspendare pentru care a fost solicitată predarea.
- 35 Deși în acest fel s-ar extinde categoria „*deciziei*” relevante în sensul articolului 4a alineatul (1), s-ar putea considera că acest lucru nu ar afecta sau submina eficacitatea mecanismului mandatului european de arestare în situația în care statele membre sunt deja obligate să respecte articolul 6 paragraful 1 din CEDO în orice caz în procedurile lor penale. Prin urmare, atunci când o condamnare cu

suspendare devine executorie ca urmare a unei condamnări ulterioare, dovedirea faptului că persoana căutată a fost prezentă la procesul în urma căruia a fost pronunțată această condamnare (și, dacă este cazul, la ședința în care a fost pronunțată hotărârea de condamnare) sau, în cazul în care nu a fost prezentă, că drepturile sale prevăzute la articolul 6 au fost totuși respectate nu pare să impună statului emitent o sarcină nejustificată.

- 36 În aceste condiții, Curtea nu poate concluziona în mod valabil că Hotărârea Ardic înlătură în mod neechivoc acceptarea obiecțiilor față de predare formulate de recurent și, având în vedere îndoielile sale și importanța fundamentală a aspectelor invocate, precum și nevoia de claritate și de certitudine în ceea ce privește întinderea obligațiilor respective ale statului emitent și ale statului de executare în acest context, Curtea consideră că este oportun să sesizeze Curtea de Justiție în temeiul articolului 267 TFUE.

Întrebările preliminare

- 37 Curtea adresează următoarele întrebări. În funcție de răspunsul la prima întrebare, este posibil să nu fie necesară abordarea întrebărilor următoare.

„1. În cazul în care predarea persoanei căutate este solicitată în scopul executării unei pedepse privative de libertate care a fost suspendată ab initio, dar a cărei executare a fost dispusă ulterior ca urmare a condamnării ulterioare a persoanei căutate pentru o nouă infracțiune, în condițiile în care ordonanța de executare era obligatorie ca urmare a acestei condamnări, procedura care a condus la această condamnare ulterioară și/sau procedura care a condus la emiterea ordonanței de executare fac parte din «procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia», în sensul articolului 4a alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului?

2. În împrejurările prezentate la prima întrebare de mai sus, autoritatea judiciară de executare este îndreptățită și/sau obligată să verifice dacă procedura care a condus la condamnarea ulterioară și/sau procedura care a condus la pronunțarea ordonanței de executare – care au avut loc, ambele, în absența persoanei căutate – s-au desfășurat în conformitate cu articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, în special, dacă absența persoanei căutate de la aceste proceduri a implicat o încălcare a dreptului la apărare și/sau a dreptului la un proces echitabil al persoanei căutate?

3.(a) În împrejurările menționate la prima întrebare de mai sus, în cazul în care autoritatea judiciară de executare este convinsă că procedura care a condus la condamnarea ulterioară și la ordonanța de executare nu s-a desfășurat în conformitate cu articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, în special, că absența persoanei căutate a implicat o încălcare a dreptului la apărare și/sau a dreptului persoanei căutate la un proces echitabil, autoritatea judiciară de executare este îndreptățită și/sau

obligată (a) să refuze predarea persoanei căutate pentru motivul că o astfel de predare ar fi contrară articolului 6 din convenție și/sau articolului 47 și articolului 48 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și/sau (b) să solicite autorității judiciare emitente, ca o condiție pentru predare, să garanteze că persoana căutată va avea dreptul, în urma predării, la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia va avea dreptul să participe și care va permite reexaminarea fondului cauzei, inclusiv a probelor noi – ceea ce poate conduce la desființarea hotărârii inițiale –, în ceea ce privește condamnarea care a condus la emiterea ordonanței de executare?

(b) În scopul celei de a treia întrebări litera (a) de mai sus, testul aplicabil pentru a se stabili dacă predarea persoanei căutate ar încălca substanța drepturilor sale fundamentale conferite de articolul 6 din convenție și/sau de articolul 47 și de articolul 48 alineatul (2) din cartă și, în caz afirmativ, faptul că procedura care a condus la condamnarea ulterioară și la emiterea ordonanței de executare s-a desfășurat în absența și că, în cazul predării sale, persoana căutată nu va avea dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, este suficient pentru a permite autorității judiciare de executare să concluzioneze că predarea ar încălca substanța acestor drepturi?”

[Considerații] finale

- 38 Suspendă recursul până la pronunțarea de către CJUE a unei hotărâri cu privire la aceste întrebări. Ținând seama de faptul că recurentul este în prezent eliberat pe cauțiune, Curtea apreciază că nu este oportun să solicite ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii de urgență sau potrivit procedurii accelerate.

[omissis]

ANEXĂ – ARTICOLUL 45 DIN LEGEA DIN 2003

45. – O persoană nu este predată în temeiul prezentei legi [omissis] decât dacă, în cazul unui mandat european de arestare, mandatul indică aspectele prevăzute la litera (d) punctele 2, 3 și 4 din formularul mandatului prevăzut în anexa la decizia-cadru [omissis] [...], astfel cum figurează în tabelul din prezenta secțiune.

TABEL

(d) Specificați dacă persoana a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia:

1. ☐ Da, persoana a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

2. ☐ Nu, persoana nu a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia.

3. Dacă ați bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm să confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

☐ 3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

☐ 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv, prin alte mijloace, informații oficiale cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

☐ 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

☐ 3.3. persoanei i s-a înmănat decizia la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite reexaminarea fondului cauzei, ținând seama de elemente de probă noi, și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

- ☐ persoana a indicat în mod expres că nu contestă această decizie;

SAU

- ☐ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

- ☐ 3.4. persoanei nu i s-a înmănat personal decizia, dar

- decizia îi va fi înmănată personal fără întârziere după predare; și

și

- în momentul în care i se înmânează decizia, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite reexaminarea fondului cauzei, ținând seama de elemente de probă noi, și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și

- persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de ... zile.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția respectivă.”